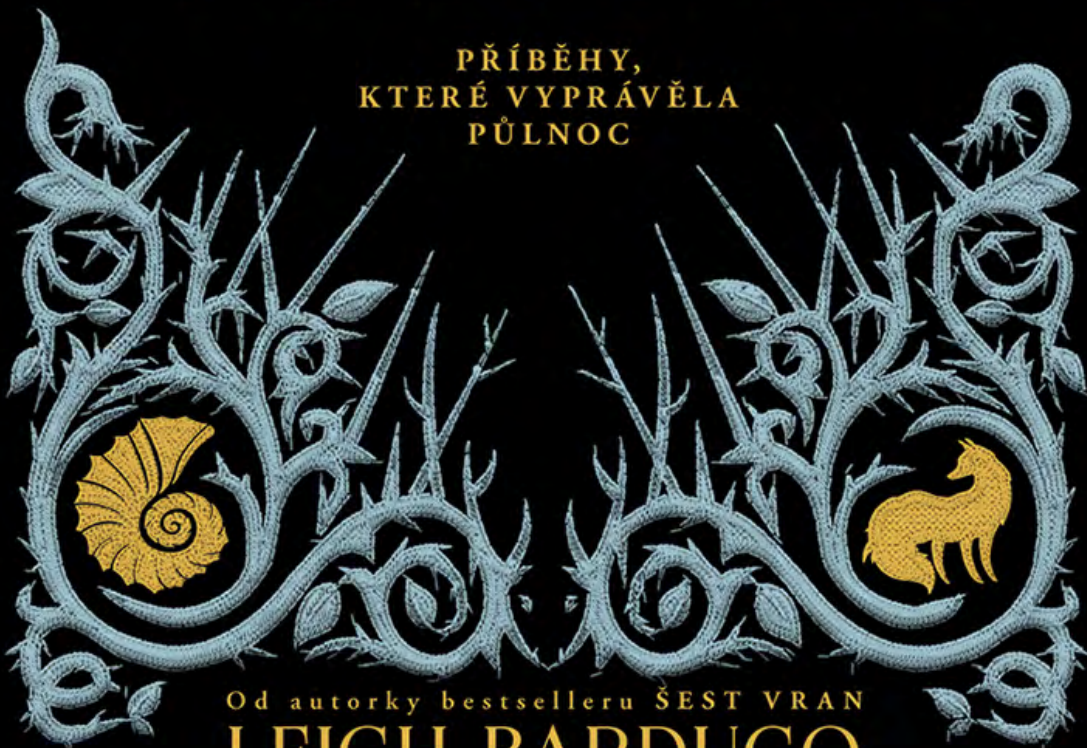

TRNITÁ ŘEČ

PŘÍBĚHY,
KTERÉ VYPRÁVĚLA
PŮLNOC

Od autorky bestselleru ŠEST VRAN
LEIGH BARDUGO

FRAGMENT

Trnitá řeč

PŘÍBĚHY, KTERÉ VYPRÁVĚLA PŮLNOC

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Leigh Bardugo

Trnitá řeč – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TRNITÁ ŘEČ

PŘÍBĚHY,
KTERÉ VYPRÁVĚLA
PŮLNOC

Od autorky bestselleru ŠEST VRAN
LEIGH BARDUGO

FRAGMENT

PRO MOU MILOU A SILNOU
GAMYNNE

Z Nové Země

AYAMA A TRNITÝ LES

6

Z Ravky

PŘÍLIŠ CHYTRÝ LIŠÁK

56

ČARODĚJNICE Z DUVY

84

MALÁ KUDLIČKA

122

Z Kerchu

PRINC VOJÁČEK

148

Z Fjerdy

KDYŽ VODA ZPÍVÁ OHEŇ

196

POZNÁMKA AUTORKY

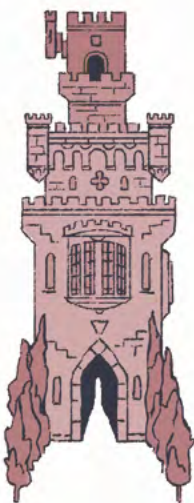
284

AYAMA
A
TRNITÝ LES

V ONOM ROCE, KDY SE LÉTO nechtělo rozloučit, zalehlo horko prérii mrtvou vahou. Nemilosrdné slunce sežehlo vysokou trávu na popel, zvířata padala na vyprahlá pole a hynula. Toho roku se radovaly jenom mouchy a královně západního údolí nastaly zlé časy.

Všichni známe příběh o tom, jak se ta žena stala královnou, jak i v rozedraných šatech a nízkém postavení upoutala svou krásou mladého prince. Přivedl si ji do paláce, nechal ji ustrojit do zlata, vlasy proplést drahokamy a všichni museli pokleknout před dívkou, která byla ještě před několika dny pouhou služkou.

Tehdy ještě prince netížila královská koruna, byl nevybouřený a lehkomyšlný a každé odpoledne vyrážel na lov na zrzavém koni, jehož si v potu tváře sám zkrotil. Těšilo ho, jak otce podráždilo, že si vybral prostou nevěstu, místo aby sňatkem vybudoval nějakou šikovnou politickou alianci. Matka mu umřela už dávno a odnesla si s sebou do hrobu i své rozumné rady. Lid se bavil princovými nezbednými kousky a obdivoval jeho krásnou ženu. Někakou dobu se mladému páru dařilo, brzy si v kolébce broukalo princátka s kulatoučkými tvářičkami a s každým dnem bylo milovanější.

Jenže onoho hrozného vyprahlého léta starý král zemřel. Lehkovážného prince korunovali králem, a když se jeho královna chystala podruhé porodit, opustil zemi déšť. Řeka vyschla a proměnila se v suchou kamenitou žílu, studny se zaplnily prachem. Královna se vzduťým břichem každý den bloumala po hradbách paláce a modlila se za moudré, silné a hezké dítě, ale především orodovala za svěží větřík, který by jí ochladil kůži a ulevil jí.

Tu noc, kdy se jim narodil druhý syn, stál na nebi úplněk, hnědý jako starý zaschlý strup. Palác obklopili kojoti, vyli, škrábali po zdech a roztrhali strážného, který je šel odehnat. Jejich horečné vytí přehlušilo i zděšený jekot královny, jakmile uviděla, co jí s vřískotem vyklouzlo z dělohy. Malý princ měl cosi z chlapce, ale víc z vlka. Tělo od temene až po drápy na nohou pokrývala slizká černá kožešina, oči měl rudé jako krev a na hlavě rašily zárodky dvou rohů.

Králi se nechtělo zahajovat nebezpečnou tradici vraždění nepohodlných princů, ale takové stvoření se nedalo vychovávat v paláci. A tak povolal své nejučenejší rádce a nejlepší stavitele, aby pod areálem paláce vybudovali rozlehlé bludiště. Táhl se celé míle daleko, až k tržnímu náměstí, kroutilo se tam a zase zpátky.

Trvalo roky, než král ten labyrint postavil, polovina dělníků se ztratila v jeho zdech a nikdo už o nich nikdy neslyšel. Jakmile bylo dílo hotovo, nechal král vytáhnout nestvůrného syna z klece v královských jeslích a vsadit ho do bludiště, aby už víc nesužoval svou matku ani království.

Toho suchého léta se narodilo i další dítě. Kima spatřila světlo světa v mnohem chudší rodině, která neměla ani dost půdy na živobytí. Ale když se tohle novorozeně prvně nadechlo, nespustilo křik, nýbrž zpěv, a hned potom se nebe otevřelo, rozlil se déšť a konečně učinil přítrž dlouhému suchu.

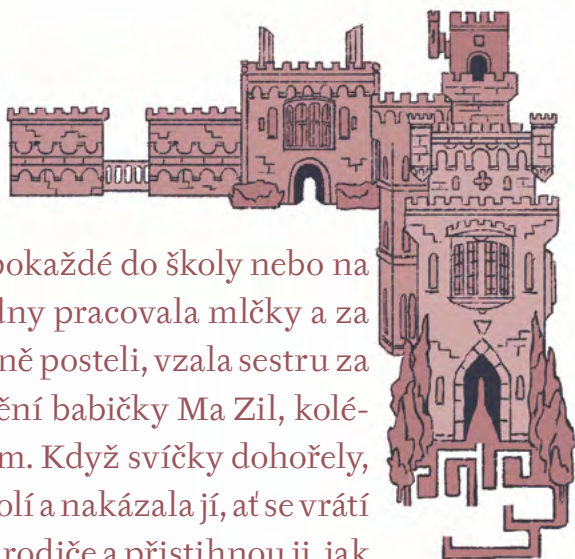
Svět se ten den zazelenal a od té doby se tvrdilo, že kamkoli se Kima vrtne, je cítit sladká vůně čerstvého rašení. Vyrostla z ní dívka vysoká a pružná jako mladá lipka, pohybovala se tak ladně, až to bylo skoro o strach – jako by tak lehounké stvoření mohlo prostě odvanout. Její hladká hnědá kůže zářila jako hory v oně medové hodině před tím, než se slunce skloní za obzor. Vlasy nosila rozpuštěné, hustá svatozář černých kudrn jí rámovala tvář jako květ v rozpuku.

Každý ve městě by potvrdil, že pro Kiminy rodiče bylo její narození učiněným požehnáním. Časem se

jistě vdá za nějakého boháče – možná dokonce za prince – a přinese jim hotové jmění. Ale pak, sotva o rok později, se vyklubala na svět jejich druhá dcera a s tou se jim bohové vysmáli. Jak děvče rostlo, začínalo být jasné, že kde se Kimě dopřálo měrou vrchovatou, vyšla Ayama naprázdno. Byla nemotorná a věčně jí něco padalo z rukou. Masivní tělo, krátké a kulaté jako pivní džbánec, nesly ploché nohy. Kima měla hlas jemný a konejšivý jako déšť, zato když promluvila Ayama, jako by zaplálo prudké, ostré polední světlo, v němž sebou člověk škube a odvrátí se. Rodičům bylo kvůli druhé dceři trapně a snažili se, aby moc nemluvila. Drželi ji doma, nakládali jí úkoly, pouštěli ji jen na dlouhé výpravy s prádlem k řece a zase zpátky.

Aby Kimu nerušili v odpočinku, zřídili Ayamě spaní na teplých kachlích kuchyňských kamen. Coby se jí čepýřily čím dál víc a popel se jí zažíral pod kůži. Brzy byla spíš šedá než hnědá, plaše se kradla ze stínu do stínu ve strachu, že někoho pohorší. Časem lidé úplně zapomněli, že jsou v domě dvě dcery, a považovali Ayamu za pouhou služku.

Kima se často pokoušela se sestrou promluvit, ale vychovávali ji coby nevěstu pro nějakého zámožného muže, a než si stačila najít volnou chvíli a vyhledat

Ayamu v kuchyni, musela pokaždé do školy nebo na taneční lekce. Ayama celé dny pracovala mlčky a za večerů se přikradla ke Kimině posteli, vzala sestru za ruku a poslouchala vyprávění babičky Ma Zil, kolébána jejím stařeckým hlasem. Když svíčky dohořely, šťouchla Ma Zil do Ayamy holí a nakázala jí, ať se vrátí ke kamnům, než se probudí rodiče a přistihnou ji, jak ruší sestru.

Takhle to chodilo dlouho. Ayama dřela v kuchyni, Kima rostla do krásy, královna vychovávala svého lidského syna v paláci u útesu a pozdě v noci si cpala do uší smotky vlny, aby neslyšela vytí jeho mladšího bratra hluboko dole. Král vedl předem prohranou válku na východě. Lidé reptali, když na ně uvalil nové daně nebo jim odvedl syny na vojnu. Stěžovali si na počasí. Doufali v déšť.

Jednoho jasného slunečného rána probudilo město rachocení hromu. Po nebi neplul ani jediný mráček, ale rámus otřásal taškami na střeších a jednoho starce srazil do škarpy, kde zůstal trčet dvě hodiny, než ho synové vytáhli ven. Tou dobou už všichni věděli, že ten hřmot nezpůsobila žádná bouřka. Z labyrintu unikl netvor a byl to jeho řev, co se s duněním odráželo od stěn údolí a rozechvívalo hory.

Lidé najednou pustili z hlavy daně i úrodu i válku a místo toho se báli, že je zrůda unese z postelí a sežere. Zavírali dveře na závory a brousili nože. Děti drželi doma a lampy nechávali svítit celou noc.

Jenže ve strachu se nedá žít věčně, a jak dny mýjely a nic se nedělo, napadalo je, jestli jim snad bestie neudělala laskavost a nevybrala si k běsnění jiné údolí. Pak se jistý Bolan Bedi vypravil za svými stády na západ a našel dobytek povražděný a trávu políček nasáklou krví – a nebyl sám. Zvěsti o masakru se rozšířily a Ayamin otec zašel na vzdálené pastviny, aby zjistil, co se tam děje. Vrátil se s děsivými zvěstmi o urvaných hlavách novorozených telat, o ovcích rozpáraných od krku ke slabinám, o vlně zbarvené rzí. Nikdo jiný než ten netvor nemohl způsobit takovou zkázu za jednu jedinou noc.

Lidé ze západního údolí nepovažovali svého krále za bůhvíjakého hrdinu kvůli těm prohrávaným válkám, prosté ženě a zálibě v pohodlí. Ale teď na něj byli pyšní. Panovník se chopil vedení a přísahal, že údolí ochrání, vypořádá se se svým nestvůrným synem jednou provždycky. Shromáždil velkou skupinu lovců, vypravil ji do divočiny, kam se podle jeho rádců nestvůra uchýlila, a vlastní královskou gardu jim

přidělil jako doprovod. Ti muži, celá stovka vojáků, pochodovali po hlavní cestě, až jim pod botami vířil prach, pod vedením kapitána v lesknoucích se bronzových rytířských rukavicích. Ayama je viděla procházet kolem z okna kuchyně a žasla nad jejich odvahou.

Druhý den ráno přišli lidé z města na tržní náměstí za svými obchody a naskytl se jim strašlivý obrázek. Uprostřed se tyčila věž z kostí stovky mužů, naskládaných jako naplavené dříví u studny. Na samém vršku se ve slunci blyštěly bronzové rukavice králova kapitána.

Lidé kvíleli a třásli se strachem. Někdo musí najít způsob, jak ochránit je i jejich stáda. Pokud netvora nedovede zabít vojsko, pak musí král vymyslet, jak svého mladšího syna uchlácholit. Panovník nařídil svému nejchytřejšímu rádci vydat se do divokých krajů a uzavřít s bestii příměří. Rádce souhlasil, sbalil se na cestu a utekl z údolí, jako by mu za patami hořelo, nikdo už ho nikdy nespatriil.

Král nemohl najít osobu natolik statečnou, aby se vypravila do divočiny a vyřídila tu záležitost. V zoufalství nabídl tři truhlice zlata a třicet štůček hedvábí tomu, kdo si troufne na roli vyslance. Tu noc se v domcích po celém údolí nemluvalo o ničem jiném.

„Měli bychom odsud odejít,“ mínil Ayamín otec, když se rodina shromáždila k večeři. „Viděly jste ty kosti? Jestli se králi nepovede netvora usmířit, ten jistě přijde a všechny nás sežere.“

Ayamína matka pokývala hlavou. „Vydáme se na východ a najdeme si nový domov na pobřeží.“

Ale Ma Zil seděla u ohně na svém nízkém štokrleti a žvýkala list jurdy. Stařeně se do toho dlouhého putování nechtělo. „Pošlete Ayamu,“ utrousila a odplivla si do ohně.

Rozhostilo se dlouhé mlčení, jen plameny syčely a praskaly. Ayamě přešel po zádech mráz i v horku kamen, u kterých stála a pražila proso.

Ayamína matka vytušila, že by měla něco namítnout, a tak se ozvala: „Ne, ne. S Ayamou je to těžké, ale stejně je to moje dcera. Půjdeme k moři.“

„Kromě toho,“ přidal se otec, „jen se koukněte na ty její umouněné šaty a zacuchané copy. Kdo by uvěřil, že je královský vyslanec? Netvor by se jí jenom vysmál.“

Ayama nevěděla, že se netvoří umějí smát, ale neměla čas o tom přemýšlet, protože Ma Zil si znovu odplivla do ohně.

„Je to netvor,“ zahučela stařena. „Co ten ví o hezkých šatečkách a rozkošných tvářičkách? Ayama bude

královým vyslancem. Zbohatneme, Kima sežene lepšího ženicha a ten nás bude všechny živit.“

„Ale co když ji netvor sežere?“ otázala se laskavá Kima se slzami v krásných očích. Ayama byla sestře vděčná. Sama se zoufale chtěla vzepřít babiččině plánu, jenže rodiče jí tak dlouho nakazovali držet jazyk za zuby, že jí dočista zdřevěněl.

Ma Zil odbyla Kimina slova mávnutím ruky. „Tak za ni zazpíváme píseň kostí a bohatí budeme stejně.“

Rodiče neříkali nic, ale do očí se Ayamě nepodívali, myšlenky a pohledy už v duchu upírali ke královským truhlicím zlata.

Tu noc, zatímco se Ayama neklidně převalovala na tvrdých kachlích kamen a nemohla usnout, za ní přišla Ma Zil a položila jí mozolnatou ruku na tvář.

„Neboj se,“ konejšila ji. „Já vím, že máš strach, ale až si vyděláš královu odměnu, opatříš si vlastní služebnictvo. Nebudeš už muset drhnout podlahu ani vyškrabovat staré hrnce. Budeš nosit modré letní hedvábí, krmit se bílými nektarinkami a spát v pořádné posteli.“

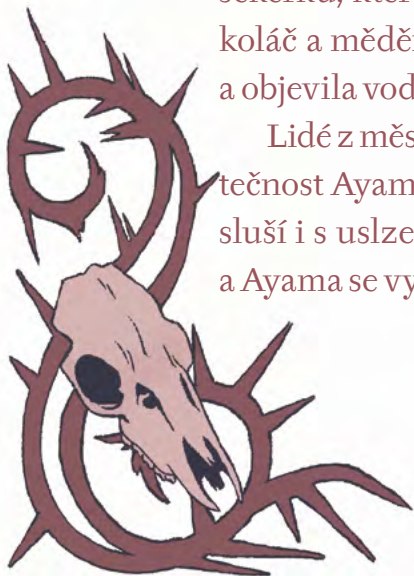
Ayama se pořád ustrašeně mračila, a tak babička dodala: „No tak, Ayamo. Víš přece, jak to chodí v pohádkách. Zajímavé věci se dějí jenom krásným dívkám. Ty budeš do západu slunce zpátky doma.“

Tahle myšlenka Ayamu upokojila, a když jí Ma Zil zazpívala ukolébavku, usnula a přitom hlasitě chrápala – protože ve spánku nemohl její hlas nikdo utiшит.

Ayamin otec vzkázal králi, že pro něj má posla. Neobešlo se bez posměchu, že se o ten úkol má pokusit taková divná holka, král však stanovil jedinou podmínku, a tou byla kuráž. A tak se Ayama stala královým vyslancem a dostala nařízeno, aby se vydala do divokých krajů, našla netvora a vyslechla od něj, čeho si žádá.

Naolejovali jí a znovu zapletli vlasy. Dostala jedny z Kiminých šatů, které jí byly těsné po celém těle a dole se musely založit, aby je nevláčela v prachu. Ma Zil uvázala vnučce kolem pasu jasně modrou zástěru a na hlavu jí nasadila široký klobouk ozdobený rudými vlčími máky. Ayama si vsunula do kapsy zástěry sekerku, kterou sekávala dřevo, a taky suchý datlový koláč a měděný kalíšek na pití – kdyby měla to štěstí a objevila vodu.

Lidé z města bědovali, otírali si oči a obdivovali statečnost Ayaminých rodičů. Žasli nad tím, jak to Kimě sluší i s usazenými tvářemi. A pak si zas šli po svých a Ayama se vydala do divokých krajů.

Na tomto místě se sluší uvést, že v Ayamě byla kapku malá dušička. Jak by taky ne, když ji rodina poslala umřít za trochu zlata a dobrou partii pro sestru? Ale Ayama milovala Kimu, která jí podstrkovala kousky medových pláství, když se rodiče nedívali, a která ji učila nejmodernější tance. Ayama sestře přála, aby získala všechno, po čem jen touží.

A popravdě řečeno, nebylo jí ani moc líto, že jde z domu. Někdo jiný bude muset vláčet šaty k řece na praní, drhnout podlahu, vařit večeře, krmit slepice, spravovat oblečení a vyškrabovat zbytky jídla z hrnců.

No, pomyslela si, protože se naučila mlčet i o samotě, *aspoň že dneska nemusím pracovat, a než umřu, ještě poznám něco nového*. Už jenom díky tomu kráčela o něco veseleji, přestože jí slunce nelítostně pražilo do zad.

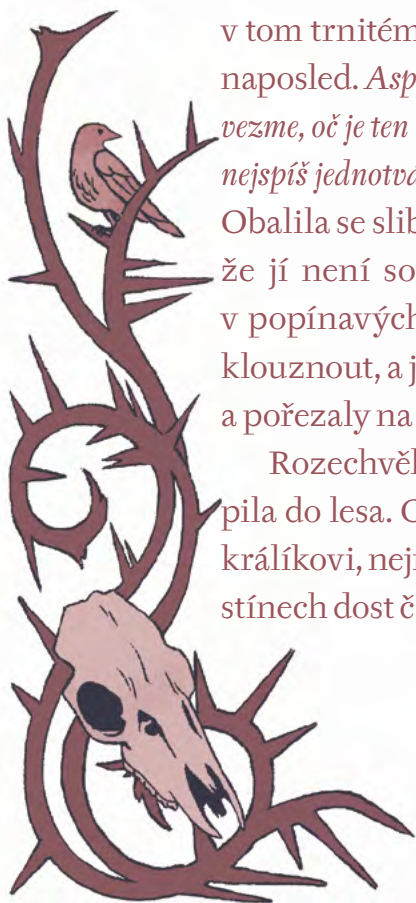
Dobrá nálada jí nevydržela dlouho. Divoké kraje nebyly nic než vyprahlá tráva a holá křoviska. Nebzučel tam žádný hmyz. Žádný stín nezmírnil nesmlouvavý žár. Látka Ayaminých těsných šatů nasákla potem a v botách jako by vlekla rozpálené cihly. Zachvěla se, když poprvé uviděla vybělené kosti koňské mrtvoly, ale hodinu nato už se těšila, kdy zas zahlédne

čistou bílou lebku nebo hrudní koš, trčící jako rozpletený košík. Bylo to aspoň rozptýlení v té jednotvárnosti a znamení, že tu něco aspoň načas žilo.

Možná, pomyslela si, prostě padnu mrtvá, ještě než se dostanu k netvorovi, takže se nemám čeho bát. Ale nakonec uviděla na obzoru černou linku, a jak se blížila, poznala v ní temný les. Šedokoré stromy byly vysoké a tak hustě prorostlé trnitými ostružiníky, že mezi nimi neviděla nic než tmu. Věděla, že právě tam najde králova syna.

Zaváhala. Nelíbila se jí představa, co na ni čeká v tom trnitém lese. Možná, že za pár minut vydechne naposled. *Aspoň to bude ve stínu, uvažovala. Akdyž se to tak vezme, oč je ten les horší než zahrada zarostlá trním? Uvnitř je nejspíš jednotvárný a neublíží mi, nanejvýš mě unudí k slzám.* Obalila se slibem Ma Zil jako brněním, připomněla si, že jí není souzeno žádné dobrodružství. Objevila v popínavých rostlinách mezeru, kudy se dalo proklouznout, a jen sykla, jak ji trny poškrábaly na pažích a pořezaly na dlaních.

Rozechvělými kroky prošla Ayama trním a vstoupila do lesa. Ocitla se ve tmě. Srdce se jí rozběhlo jako králíkovi, nejradši by se obrátila a utekla, ale prožila ve stínech dost času a dobře je znala. Přinutila se zklidnit,

zatímco jí na těle chladl pot. Za pár minut shledala, že les je temný jenom oproti jasů divočiny, kterou nechala za sebou.

Když se jí přizpůsobil zrak, nevěděla, jestli jí horko nějak nepopletlo hlavu. Les osvětlovaly hvězdy – ona přitom moc dobře věděla, že je den. Větve stromů se vysoko nahoře černě rýsovaly oproti jasně modré soumravné obloze a všude, kam se Ayama podívala, viděla bílé chumly kdoulových květů, kde byly před chvílí jen trny ostružiníků. Slyšela sladké volání nočního ptactva a pronikavý rámus cvrčků – a i když si říkala, že to není možné, odněkud k ní doléhalo i zurčení vody. Světlo hvězd se odráželo od každého listu a oblázku, celý svět kolem jako by stříbrně zářil. Věděla, že nesmí polevit v ostražitosti, ale neodolala a sundala si boty, aby cítila pod bolavýma nohama chladivou půdu, porostlou mechem.

Přinutila se opustit útočiště trní za sebou a vykročit. Za nějakou dobu dorazila na břeh potoka s hladinou tak rozzářenou světlem hvězd, jako by někdo oloupal slupku z měsíce a položil ji jako lesknoucí se stužku na lesní půdu. Ayama postupovala podél klikatícího se toku hlouběji a hlouběji do lesa, až se dostala na tichou paseku. Na stromech tu jiskřily

světlušky a nebe bylo temně nachové jako zralá švestka. Došla do samého středu lesa.

Potok napájel široké jezírko obrostlé kapradím a obklopené hladkými kameny. Sotva Ayama uviděla tu čistou sladkou vodu, neodolala, přispěchala k ní a klekla si. Vlčí máky na klobouku jí už dávno zvadly a hrdlo měla vyprahlé jako starý lusk. Vytáhla z kapsy zástěry měděný kalíšek a ponořila ho do vody, ale sotva ho zvedla k ústům, zaslechla hromový ryk a něco jí vyrazilo pohárek z ruky. Rozletěl se po pasece a Ayama málem sklouzla do jezírka.

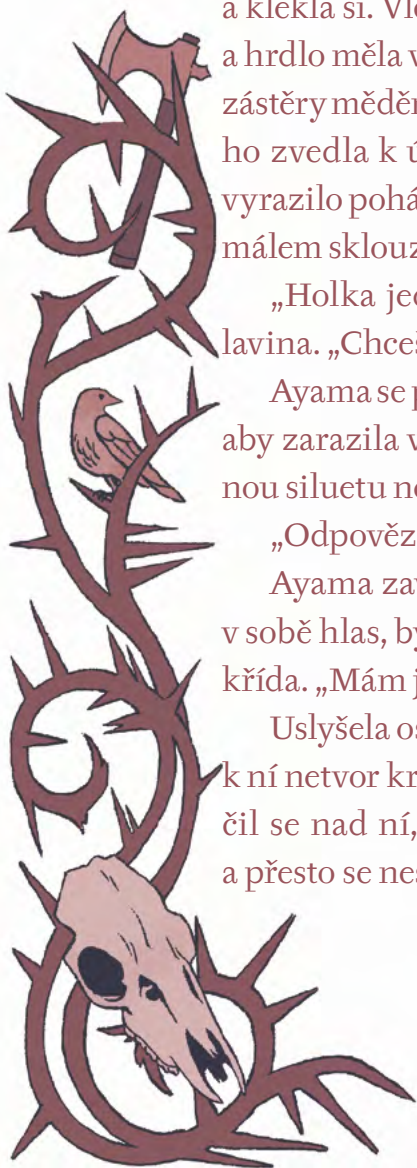
„Holka jedna hloupá!“ zaduněl hlas jako horská lavina. „Chceš se snad stát netvorem?“

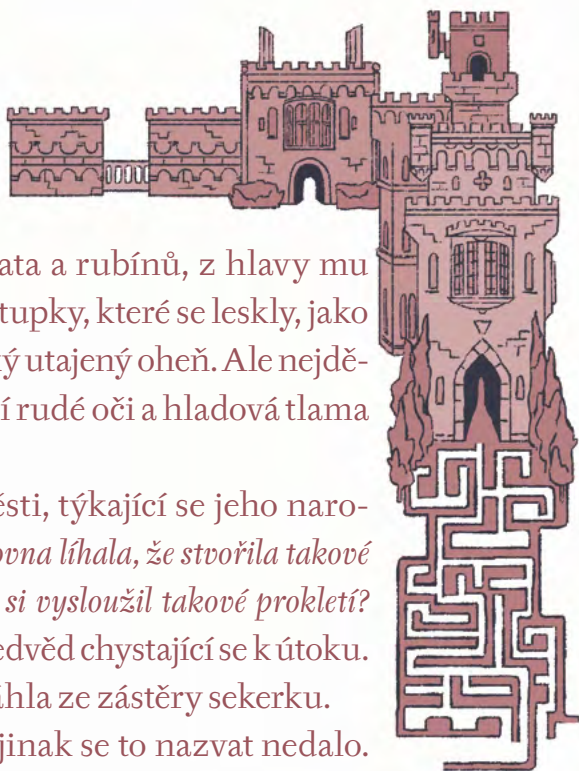
Ayama se přikrčila v trávě, ruce si přitiskla na pus, aby zarazila výkřik. Spíš vycítila, než uviděla mohutnou siluetu netvora plížícího se sem a tam tmou.

„Odpověz mi,“ pobídl ji.

Ayama zavrtila hlavou a nějak se jí podařilo najít v sobě hlas, byť i jejím vlastním uším zněl křehce jako křída. „Mám jenom žízeň.“

Uslyšela ostré zavrčení a ucítila chvění země, jak se k ní netvor kradl. Vzepnul se na zadních nohou, vztyčil se nad ní, zakryl hvězdy. Měl tělo černého vlka, a přesto se nesl jako člověk. Na hustém kožichu kolem

krku mu spočíval pás ze zlata a rubínů, z hlavy mu trčely zakroucené rohy s výstupky, které se leskly, jako by je zevnitř osvětloval nějaký utajený oheň. Ale nejděsivější ze všeho byly planoucí rudé oči a hladová tlama plná ostrých zubů.

Ayamě vířily v hlavě zvěsti, týkající se jeho narození. *S jakým netvorem to královna lhalala, že stvořila takové monstrum? Co král provedl, že si vysloužil takové prokletí?* Bestie se nad ní tyčila jako medvěd chystající se k útoku.

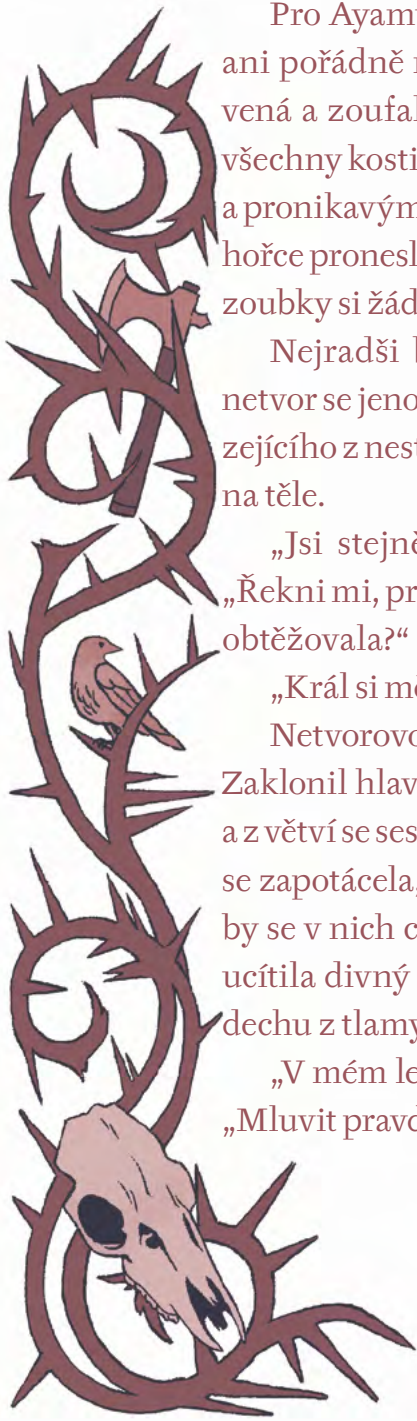
Zbraň! pomyslela si a vytáhla ze zástěry sekerku.

Ale netvor se jen smál – jinak se to nazvat nedalo. Odtáhl pysky a odhalil černé dásně a strašlivé hroty dlouhých zubů.

„Jen mě udeř,“ pobídl ji. „Rozsekni mě na dva kusy.“

Než Ayama stačila jen pomyslet, že by to udělala, vyškubl jí tlapou se silnými drápy sekerku z rukou a přešel si ostřím po hrudi. Nezůstala na ní ani stopa. „Žádná čepel mi neublíží. Myslíš si, že to můj otec nezkusil?“

Netvor svěsil velikou hlavu, začenal Ayamě u krku a odfrkl si. „Poslal prostou ženu, umouněnou od popele a páchnoucí kuchyňským ohněm. Nehodíš se ani k sežrání. Možná tě stáhnou z kůže a nabídnu tě jiným tvorům v trnitém lese, abych je naštvál.“

Pro Ayamu byly urážky denní chleba, takže tuhle ani pořádně nezaznamenala. Ale byla strašlivě unavená a zoufale bolavá a tak vylekaná, že se jí chvěly všechny kosti v těle. Možná proto vstala, otevřela pusu a pronikavým hlasem, který tolik rozčiloval její rodiče, hořce pronesla: „Tohle je tedy ta děsivá bestie. Její slabé zoubky si žádají křehké ženušky.“

Nejradši by hned vzala svoje slova zpátky, ale netvor se jenom zasmál. Z toho lidského zvuku vycházejícího z nestvůrného těla se jí zježily všechny chlupy na těle.

„Jsi stejně pichlavá jako tenhle les,“ prohlásil. „Řekni mi, proč král poslal tak bídnou služku, aby mě obtěžovala?“

„Král si mě vybral, abych –“

Netvorovo veselí v jediném okamžiku vyprchalo. Zaklonil hlavu a zavyl, až se otráslly listy na stromech a z větví se sesypaly bílé a růžové okvětní lístky. Ayama se zapotácela, couvla a přikryla si hlavu rukama, jako by se v nich chtěla schovat. Ale netvor se k ní sklonil, ucítila divný zvířecí pach jeho kožichu a teplý závan dechu z tlamy.

„V mém lese platí jenom jediné pravidlo,“ zavrčel. „Mluvit pravdu.“

Ayamu napadlo, že zkusí vysvětlit, jak to chodí u nich doma, a tu nabídku truhel zlata a hedvábí, ale pravda byla mnohem jednodušší. „Nikdo jiný sem nechtěl jít.“

„Ani královi stateční vojáci?“

Zavrtěla hlavou.

„Ani ten dokonalý lidský princ?“ zeptal se.

„Ne.“

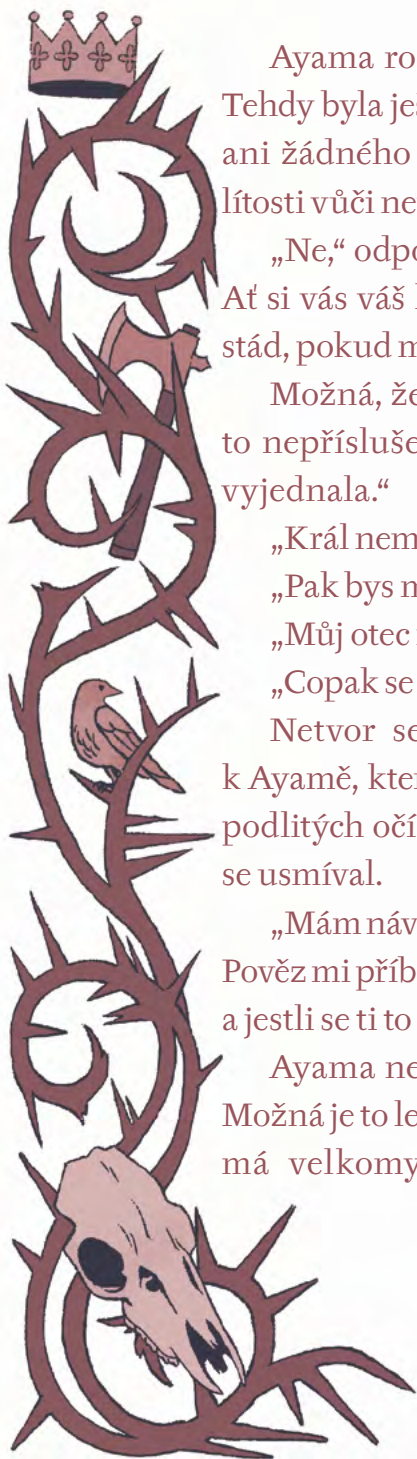
Znovu se rozezněl netvorův smích a Ayamě připadalo, jako by v něm slyšela drtící se kosti.

Ale když už si jednou vzpomněla na vlastní hlas, napadlo ji, že by ho ráda zase použila. Neprotrpěla ty míle žízně a nudy a puchýřů na nohou proto, aby se jí někdo vysmíval. A tak potlačila strach, sebrala kuráž, pevně se rozkročila a spustila pronikavě a jasně jako trumpeta: „Mám tě požádat, ať přestaneš vraždit naše stáda.“

Netvor se přestal smát. „Proč bych to měl dělat?“

„Třeba protože máme hlad?“

„Co je mi po vašem hladu?“ zavrčel a začal přecházet po pasece. „Starali jste se vy o moje hladové břicho, když mě jako dítě zavřeli do labyrintu? Žádala jsi snad tehdy tím svým znělým hláskem krále o slitování, malá vyslankyně?“

Ayama rozpačitě kroutila v dlaních lem zástěry. Tehdy byla ještě dítě, ale vážně nikdy neslyšela rodiče ani žádného obyvatele údolí utrousit jediné slůvko lítosti vůči netvorovi.

„Ne,“ odpověděla si bestie sama. „Neudělala jsi to. Ať si vás váš hodný král krmí ze svých královských stád, pokud má takovou starost o svůj lid.“

Možná, že právě to by měl král udělat, ale Ayamě to nepříslušelo říkat. „Poslali mě, abych to s tebou vyjednala.“

„Král nemá nic, co bych chtěl.“

„Pak bys mohl projevit soucit jen tak.“

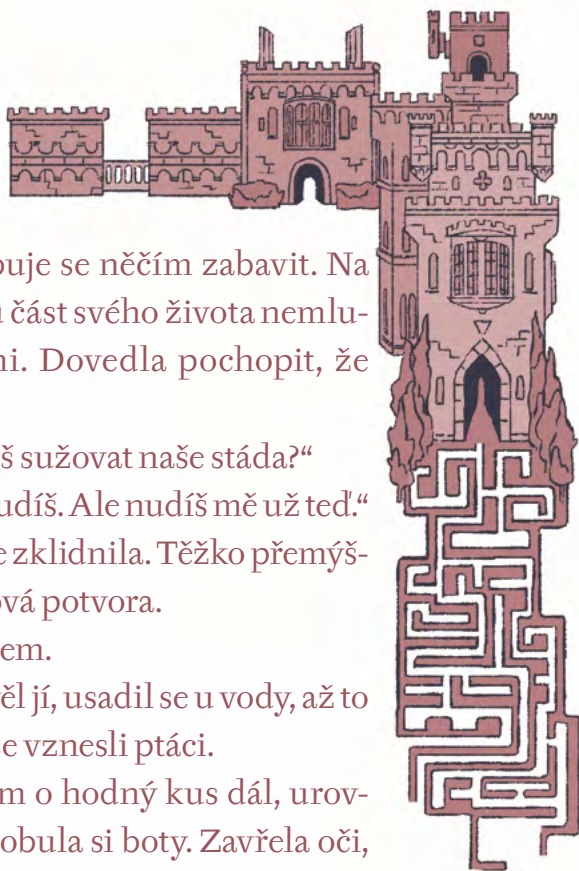
„Můj otec mě soucitu nenaučil.“

„Copak se nedovedeš učit sám?“

Netvor se zastavil a velice pomalu se obrátil k Ayamě, která se pod upřeným pohledem jeho krví podlitých očí ze všech sil snažila neroztrást. Šibalsky se usmíval.

„Mám návrh *pro tebe*, malá vyslankyně, ne pro krále. Pověz mi příběh, při kterém pocítím něco víc než vztek, a jestli se ti to povede, možná tě nechám naživu.“

Ayama nevěděla, co si má s tou nabídkou počít. Možná je to lest či prostě jen nesplnitelný úkol. Netvor má velkomyslnou náladu nebo je nacpaný po

posledním krmení a potřebuje se něčím zabavit. Na druhé straně, Ayama velkou část svého života nemluvila a nikdo nemluvil na ni. Dovedla pochopit, že netvor touží po rozhovoru.

Odkašlala si. „A přestaneš sužovat naše stáda?“

Odfykl si. „Jestli mě neznudíš. Ale nudíš mě už teď.“

Ayama se nadechla, aby se zklidnila. Těžko přemýšlet, když se nad ní tyčila taková potvora.

„Sedneš si?“ ukázala na zem.

Netvor zavrčel, ale vyhověl jí, usadil se u vody, až to žuchlo a z temných stromů se vznesli ptáci.

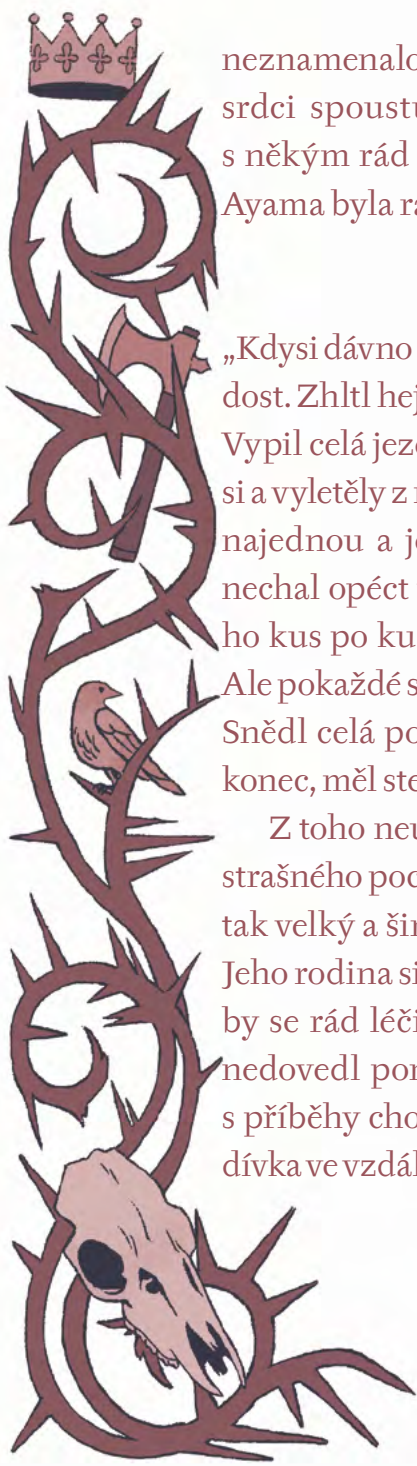
Ayama se posadila na zem o hodný kus dál, urovnala si kolem sebe zástěru a obula si boty. Zavřela oči, aby neviděla netvora, stočeného u potoka a olizujícího si pysky.

„Zdržuješ,“ vyčínil jí.

„Jde mi jenom o to, abych ten příběh vypověděla správně.“

Zasmál se hlubokým, nepříjemným smíchem. „Mluv pravdu, malá vyslankyně.“

Ayama se rozechvěla. Nevěděla, které z historek babičky Ma Zil jsou pravdivé a které ne. Kromě toho, se smrtí na jazyku se nerozpráví zrovna nejlíp. Ale jen to, že se nikdo neobtěžoval Ayamu poslouchat, ještě

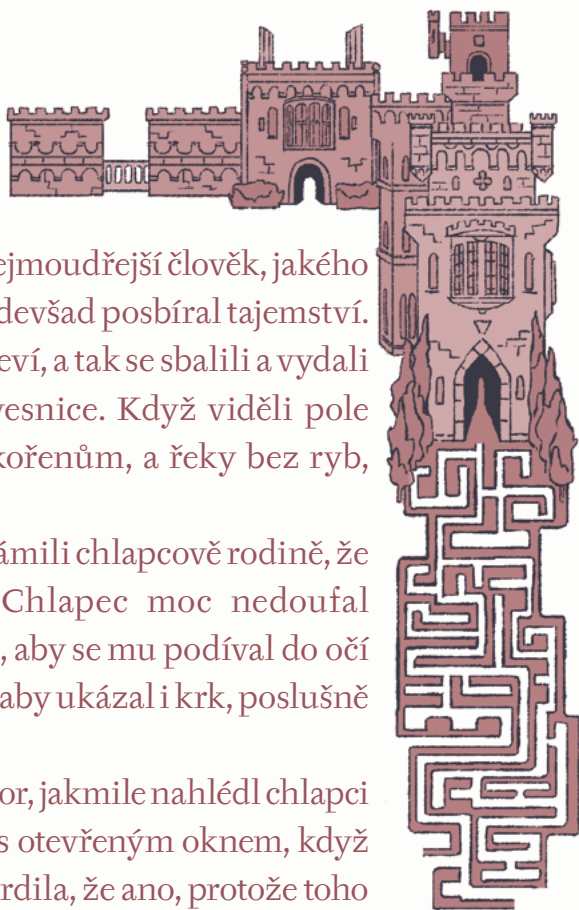

neznamenal, že nemá co říct. Naopak, měla toho na srdci spoustu. A pokud byla pravda, že si netvor s někým rád promluví, pak možná platilo i to, že se Ayama byla ráda, když někdo poslouchal ji.

PRVNÍ PŘÍBĚH

„Kdysi dávno žil chlapec, který jedl a jedl a pořád neměl dost. Zhltl hejno hus a ani se nezdržoval se škubáním. Vypil celá jezera, spolykal všechny ryby v nich, odříhl si a vyletěly z něj kameny. Nacpal si do pusy tucet vajec najednou a jediným polknutím je spořádal, pak si nechal opéct tisícíhlavé stádo na tisíci rožních a slupl ho kus po kuse, mezitím si jenom na chvílku zdříml. Ale pokaždé se vzbudil se strašlivým kručením v břiše. Snědl celá pole obilí a kukuřice, a když se dostal na konec, měl stejný hlad jako na začátku.

Z toho neustálého hladu mu bylo mizerně, z toho strašného pocitu prázdnoty v sobě. Někdy mu připadal tak velký a široký, že by přísahal, že v něm fouká vítr. Jeho rodina si zoufala, protože ho neuživila, a chlapec by se rád léčil, ale žádný medik ani léčitel *zowa* mu nedovedl pomoci. Jeho příběh se šířil, jak už to tak s příběhy chodí, a nakonec se o něm doslechla mladá dívka ve vzdáleném městě. Hned šla za svým otcem, což

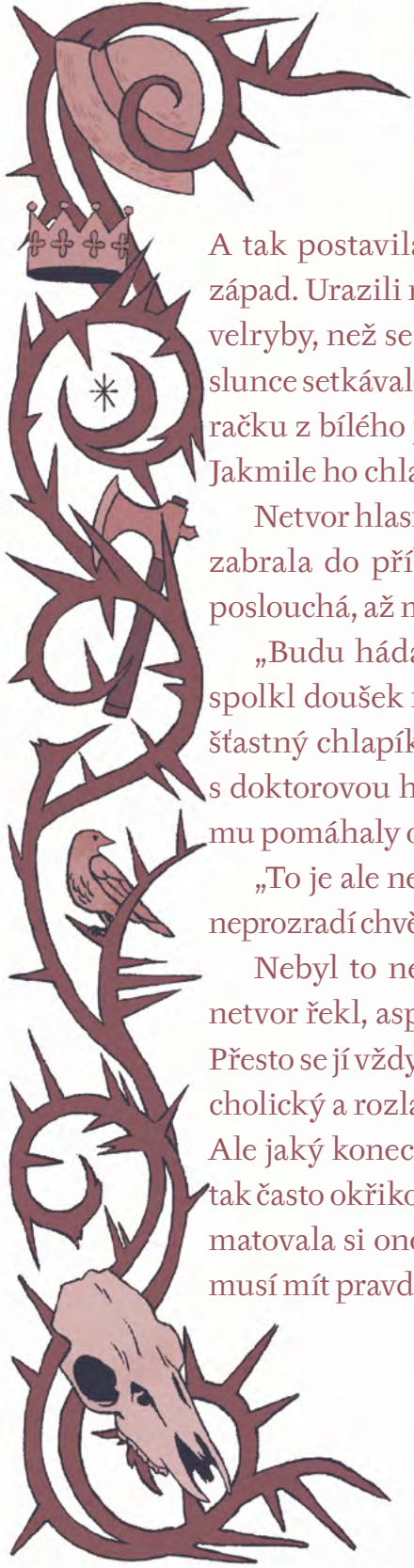

byl doktor mnoha umění a nejmoudřejší člověk, jakého znala. Zcestoval celý svět a odevšad posbíral tajemství. Věděla, že nějakou léčbu objeví, a tak se sbalili a vydali se na cestu do chlapcovy vesnice. Když viděli pole kukuřice, ohlodané až ke kořenům, a řeky bez ryb, věděli, že jsou blízko.

Dorazili do vesnice a oznámili chlapcově rodině, že přišli nabídnout pomoc. Chlapec moc nedoufal v úspěch, ale nechal doktora, aby se mu podíval do očí a do uší, a když byl požádán, aby ukázal i krk, poslušně zaklonil hlavu.

„Aha!“ pravil moudrý doktor, jakmile nahlédl chlapeci do krku. „Spávala tvá matka s otevřeným oknem, když tě nosila v děloze?“ Žena potvrdila, že ano, protože toho roku bylo velice horké léto. „V tom případě,“ na to doktor, „je to prosté. Tvá matka ve spaní spolkla kus noční oblohy a všechna ta prázdnota zůstala v tobě. Sněz prostě kousek slunce, abys oblohu zaplnil, a hlad už nepocítíš.“

Doktor to považoval za prosté. Chlapec o tom přesvědčený nebyl, vždyť neexistoval strom ani žebřík tak velký, aby dosáhl ke slunci. Brzy propadl ještě většímu zoufalství než dřív. Ale doktorova dcera byla stejně chytrá jako laskavá a věděla, že se slunce každý večer sklání, aby se dotklo moře a proměnilo vodu ve zlato.

A tak postavila malou loďku a vypluli společně na západ. Urazili mnoho mil a chlapec po cestě slupl dvě velryby, než se konečně dostali na zlaté místo, kde se slunce setkávalo s mořem. Dívka vytáhla z kapsy naběračku z bílého jasanu a nabrala z vody kousek slunce. Jakmile ho chlapec vypil –“

Netvor hlasitě zavrčel a Ayama nadskočila. Tolik se zabrala do příběhu a nadšení nad tím, že ji někdo poslouchá, až málem zapomněla, kde je.

„Budu hádat,“ spustila šelma. „Ten chudák kluk spolkl doušek moře a od té doby z něj byl spokojený, šťastný chlapík. Vrátil se domů do vesnice, oženil se s doktorovou hezkou dcerkou, měli spoustu dětí a ty mu pomáhaly obdělávat pole kolem domova.“

„To je ale nesmysl!“ vyhrkla Ayama a doufala, že ji neprozradí chvějící se hlas. „Jistěže to takhle neskončilo.“

Nebyl to nesmysl. Příběh končil přesně tak, jak netvor řekl, aspoň pokaždé, když ho Ayama slýchala. Přesto se jí vždycky zdálo, že v ní zůstává jakýsi melancholický a rozladěný pocit, jako by slyšela falešný tón. Ale jaký konec by netvora uspokojil? Protože Ayamu tak často okřikovali, stal se z ní dobrý posluchač a zapamatovala si ono jediné pravidlo trnitého lesa. Příběh musí mít pravdivý konec.

Uspořádala si myšlenky, navázala nit vyprávění a začala ji zase odvíjet.

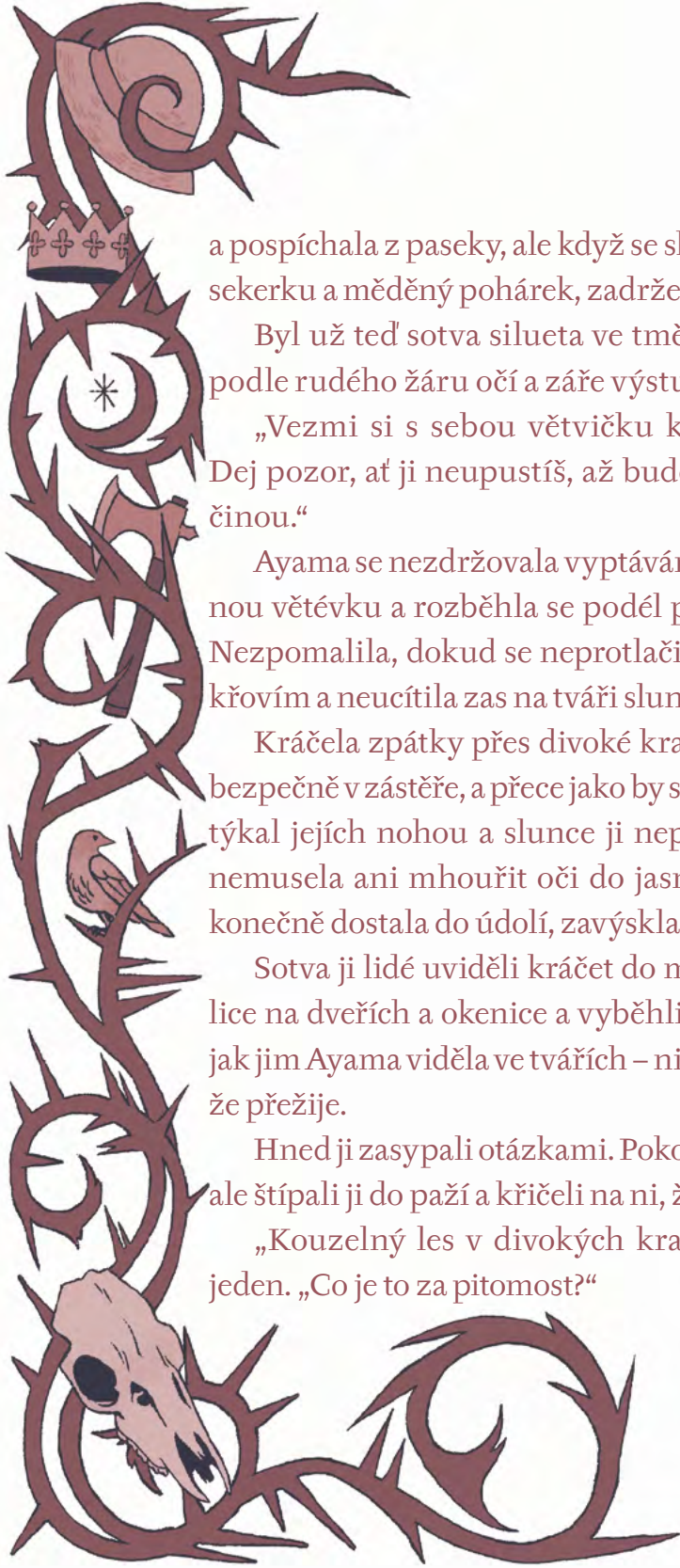
„Je pravda, že chlapec vypil slunce z naběračky z bílého jasanu,“ potvrdila. „A ano, je pravda, že už nepotřeboval stádo dobytka na snídani a jezero na zapití. Vážně se oženil s doktorovou hezkou dcerkou a každý den obdělával svoje pole. Ale přes to všechno zjistil, že pořad není šťastný. Abys věděl, někteří lidé se narodí s kouskem noci v sobě a ta dutina se nedá zaplnit ani vším dobrým jídlem nebo slunečním světlem, co ho na světě je. Ta prázdnota se nedá zahnat, a tak se některé dny budíme s pocitem, že v nás vane vítr, a musíme to prostě přetpět stejně jako ten chlapec.“

Teprve když to Ayama dořekla, uvědomila si, že při pátrání po pravdě vypověděla svůj vlastní smutek. Ale už bylo pozdě vzít ta slova zpátky.

Netvor dlouho mlčel. Pak se zvedl, huňatým černým ocasem přešel po zemi, jak se obrátil k Ayamě zády. „Vaše stáda nechám na pokoji. Teď jdi pryč a už se nevracej.“

A protože si les žádal pravdu, věděla Ayama, že jeho slib platí.

Nemohla věřit svému štěstí. Vyskočila na nohy

a pospíchala z paseky, ale když se sklonila, aby si vzala sekerku a měděný pohárek, zadržel ji: „Počkej.“

Byl už teď sotva silueta ve tmě, rozeznala ho jen podle rudého žáru očí a záře výstupků na rozích.

„Vezmi si s sebou větvičku kdoulových květů. Dej pozor, ať ji neupustíš, až budeš procházet divočinou.“

Ayama se nezdržovala vyptáváním, utrhla si drobnou větévku a rozběhla se podél potoka na kraj lesa. Nezpomalila, dokud se neprotlačila krutým trnitým křovím a neucítila zas na tváři slunce.

Kráčela zpátky přes divoké kraje, květy zastrčené bezpečně v zástěře, a přece jako by se horký písek nedotýkal jejích nohou a slunce ji nepálilo na ramenou, nemusela ani mhouřit oči do jasné oblohy. Když se konečně dostala do údolí, zavýskla radostí.

Sotva ji lidé uviděli kráčet do města, zotvírali petlice na dveřích a okenice a vyběhli na ulici, protože – jak jim Ayama viděla ve tvářích – nikdo z nich nečekal, že přežije.

Hned ji zasypali otázkami. Pokoušela se odpovídat, ale štípali ji do paží a křičeli na ni, že je lhářka.

„Kouzelný les v divokých krajích?“ posmíval se jeden. „Co je to za pitomost?“

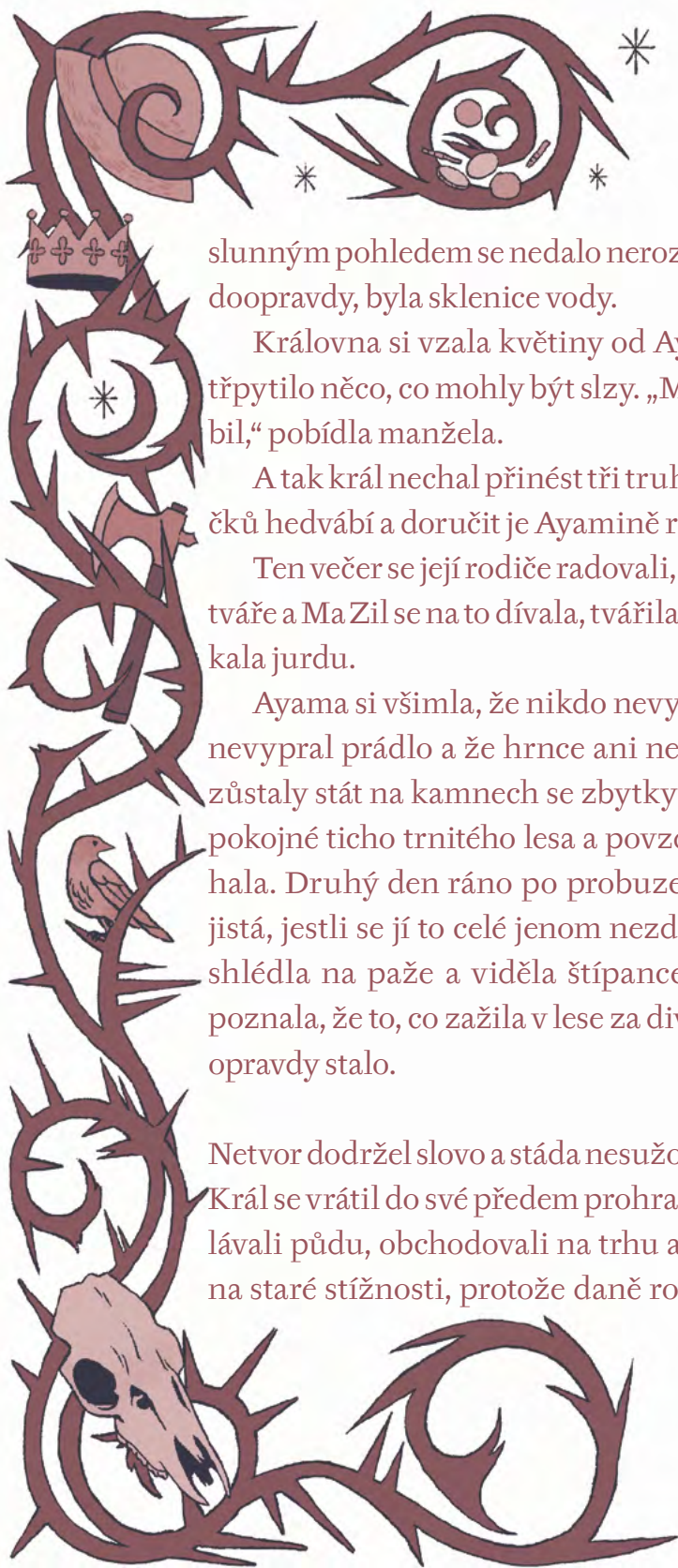
„Vůbec toho netvora nešla hledat,“ přidal se další.
„Celé odpoledne prodřímala ve stínu naditce.“

Ale Ayama si vzpomněla na kdoule a vytáhla z kapsy zástěry větévku. Květy zůstaly čerstvé, nezvadly, jejich bílé plátky s nádechem do růžova byly stále vlhké rosou, zářily jí v ruce jako souhvězdí. Jakmile je lidé z města viděli, pocítili trpkou příchut' kdoulí na jazyku, konejšivý dotek stínu na kůži. Nebyly to žádné obyčejné květy. Teď už lidé Ayamu poslouchali, jak stála s větvičkou sevřenou v ruce a vyprávěla o netvorově slibu, a když skončila, odvedli ji až do paláce, užasle si mezi sebou špitali a dočista zapomněli, že dívka, k níž teď vzhlížejí s úctou, má ještě na pažích stopy po jejich štípancích.

Král shlížel ze svého trůnu chladným pohledem, zatímco Ayama vyprávěla o netvorově slibu, ale nemohl popřít kouzlo kdouloně, sladce a zvláště kvetoucí Ayamě v ruce, s lístky barvícími se do červena.

„Hotový zázrak!“ obdivoval se králův pohledný lidský syn větévce a zářivě se usmíval. „A jaká statečná dívka, že se pustila do takového úkolu. Kapsy by se jí měly naplnit drahokamy a všichni by měli zpívat písně o její odvaze.“

Ayama jeho úsměv opětovala, pod princovým

slunným pohledem se nedalo nerozkvést. Ale o co stála doopravdy, byla sklenice vody.

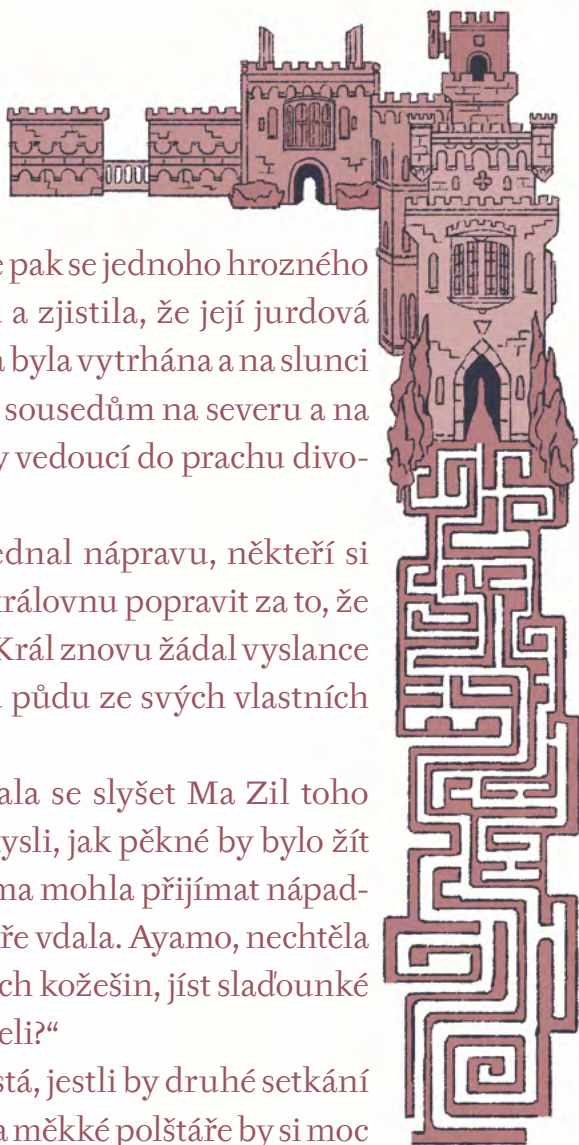
Královna si vzala květiny od Ayamy a v očích se jí třpytilo něco, co mohly být slzy. „Musíš udělat, cos slíbil,“ pobídla manžela.

A tak král nechal přinést tři truhly zlata a třicet štůčků hedvábí a doručit je Ayamině rodině.

Ten večer se její rodiče radovali, Kima zlíbala sestře tváře a Ma Zil se na to dívala, tvářila se domyšlivě a žvýkala jurdu.

Ayama si všimla, že nikdo nevyčistil rošt, že nikdo nevypral prádlo a že hrnce ani nenachystal k umytí, zůstaly stát na kamnech se zbytky jídla. Pomyslela na pokojné ticho trnitého lesa a povzdechla si, když uléhala. Druhý den ráno po probuzení si nebyla vůbec jistá, jestli se jí to celé jenom nezdálo. Teprve když si shlédla na paže a viděla štípance a šrámy od trnů, poznala, že to, co zažila v lese za divokými kraji, se doopravdy stalo.

Netvor dodržel slovo a stáda nesužovalo nic než počasí. Král se vrátil do své předem prohrané války, lidé obdělávali půdu, obchodovali na trhu a brzy si vzpomněli na staré stížnosti, protože daně rostly a jejich synové

a bratři umírali na frontě. Ale pak se jednoho hrozného rána probudila Nemila Eed a zjistila, že její jurdová pole byla zničena, celá úroda byla vytrhána a na slunci uvadla. Totéž se stalo i jejím sousedům na severu a na jihu. Zbyly jen zvláštní stopy vedoucí do prachu divokých krajů.

Lidé žádali, aby král zjednal nápravu, někteří si dokonce šeptali, že je třeba královnu popravít za to, že porodila takové monstrum. Král znovu žádal vyslance a tentokrát slíbil za odměnu půdu ze svých vlastních nejlepších pozemků.

„Jsme teď bohatí,“ nechala se slyšet Ma Zil toho večera u ohně. „Ale jen pomysli, jak pěkné by bylo žít ve velikém domě, kde by Kima mohla přijímat nápadníky. Pak by se dozajista dobře vdala. Ayamo, nechtěla by ses v zimě oblékat do bílých kožešin, jíst sladounké tomely a spát v pořádné posteli?“

Ayama si nebyla vůbec jistá, jestli by druhé setkání s netvorem přežila, a tomely a měkké polštáře by si moc neužila, kdyby ji sežral. Ale babička jí položila hrubou dlaň na tvář a slíbila, že se jí nic nestane. A měla-li být Ayama upřímná, něco v ní se do toho lesa chtělo vrátit. Její rodina zbohatla a měla spoustu sluhů, ale už si tak zvykla Ayamě rozkazovat, že s ní zapomněla jednat

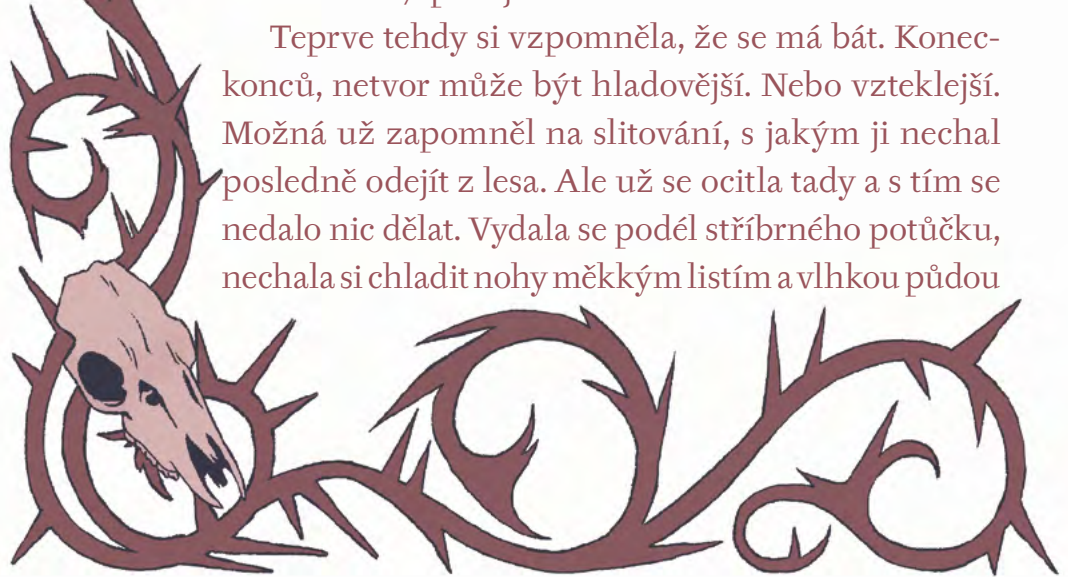

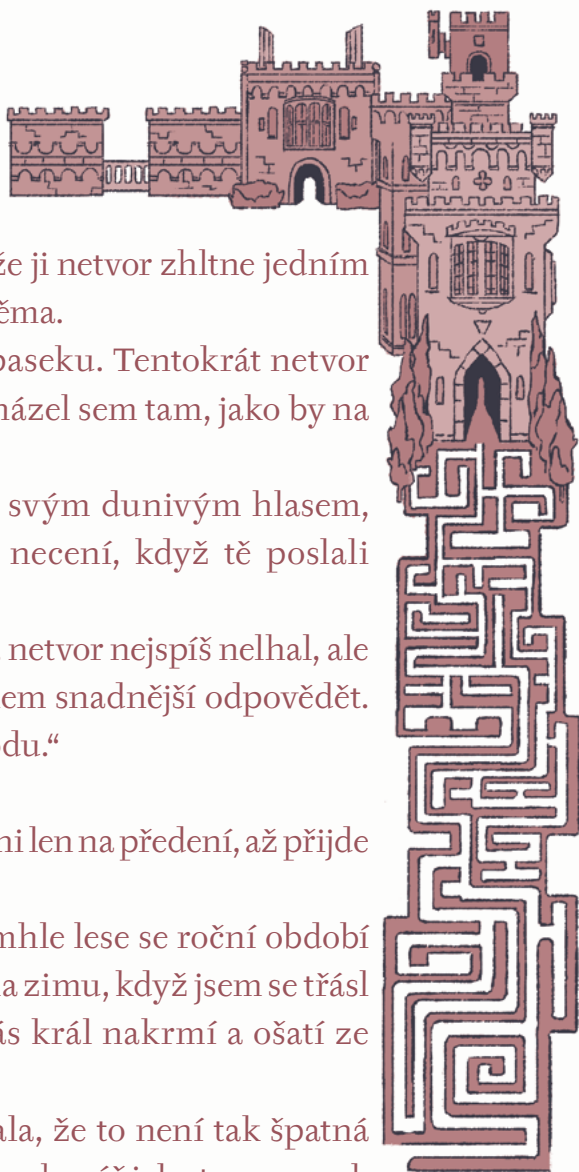
jako s dcerou. Pořád spala v kuchyni a vyškrabovala hrnce a dívala se, jak se ze štůčků hedvábí stříhá Kimě na šaty nebo jak matce češe vlasy rozkošná služtička v květované šatové zástěře. Lidé ji teď na ulici zdravili pozvednutím klobouku, ale nikdy se s ní nezastavili na kus řeči, ani se nezeptali, jak se jí vede. Netvor tam v lese sice řval a vrčel a mohl ji zhltnout, ale aspoň ho zajímala natolik, že ji poslouchal.

A tak za úsvitu Ayama vzala malý měděný kalíšek a sekerku, kterou sekávala dřevo, a zastrčila si je do zástěry. Na hlavu si posadila široký klobouk a znovu se vypravila do divokých krajů.

Putování prachem a křovím bylo stejně dlouhé a úmorné jako poprvé. Když se Ayama konečně dostala k šedivým stromům trnitého lesa, měla hrdlo vyprahlé jako spálený chleba a nohy rozbolavělé. Dychtivě se protlačila trnům, a jakmile ucítla na ramenu stříbrné světlo hvězd, spokojeně si oddechla.

Teprve tehdy si vzpomněla, že se má bát. Konec-konců, netvor může být hladovější. Nebo vzteklejší. Možná už zapomněl na slitování, s jakým ji nechal posledně odejít z lesa. Ale už se ocitla tady a s tím se nedalo nic dělat. Vydala se podél stříbrného potůčku, nechala si chladit nohy měkkým listím a vlhkou půdou

a snažila se nemyslet na to, že ji netvor zhltně jedním soustem – nebo ještě hůř, dvěma.

Konečně se dostala na paseku. Tentokrát netvor nečíhal ve stínech, ale přecházel sem tam, jako by na ni čekal.

„Copak, copak?“ spustil svým dunivým hlasem, když ji uviděl. „Moc si tě necení, když tě poslali i podruhé.“

Protože les žádal pravdu, netvor nejspíš nelhal, ale Ayamě teď připadalo mnohem snadnější odpovědět. „Musíš nám přestat ničit úrodu.“

„Proč?“

„Nebudeme mít bavlnu ani len na předení, až přijde zima.“

„Co je mi po zimě? V tomhle lese se roční období nestřídají. Pomyslel někdo na zimu, když jsem se třásl v otcově labyrintu? Ať si vás král nakrmí a ošatí ze svých zásob.“

Ayama tentokrát uznávala, že to není tak špatná myšlenka, a tak řekla: „Sám se chováš jako tyran, a pak mě poučuješ, abych vyčinila tyranovi. Projev slitování a dočkáš se ho sám.“

„Můj otec mě slitování nenaučil.“

„Copak se nedoveđeš učit sám?“

Těžko říct, ale zdálo se, že se netvor maličko pousmál.

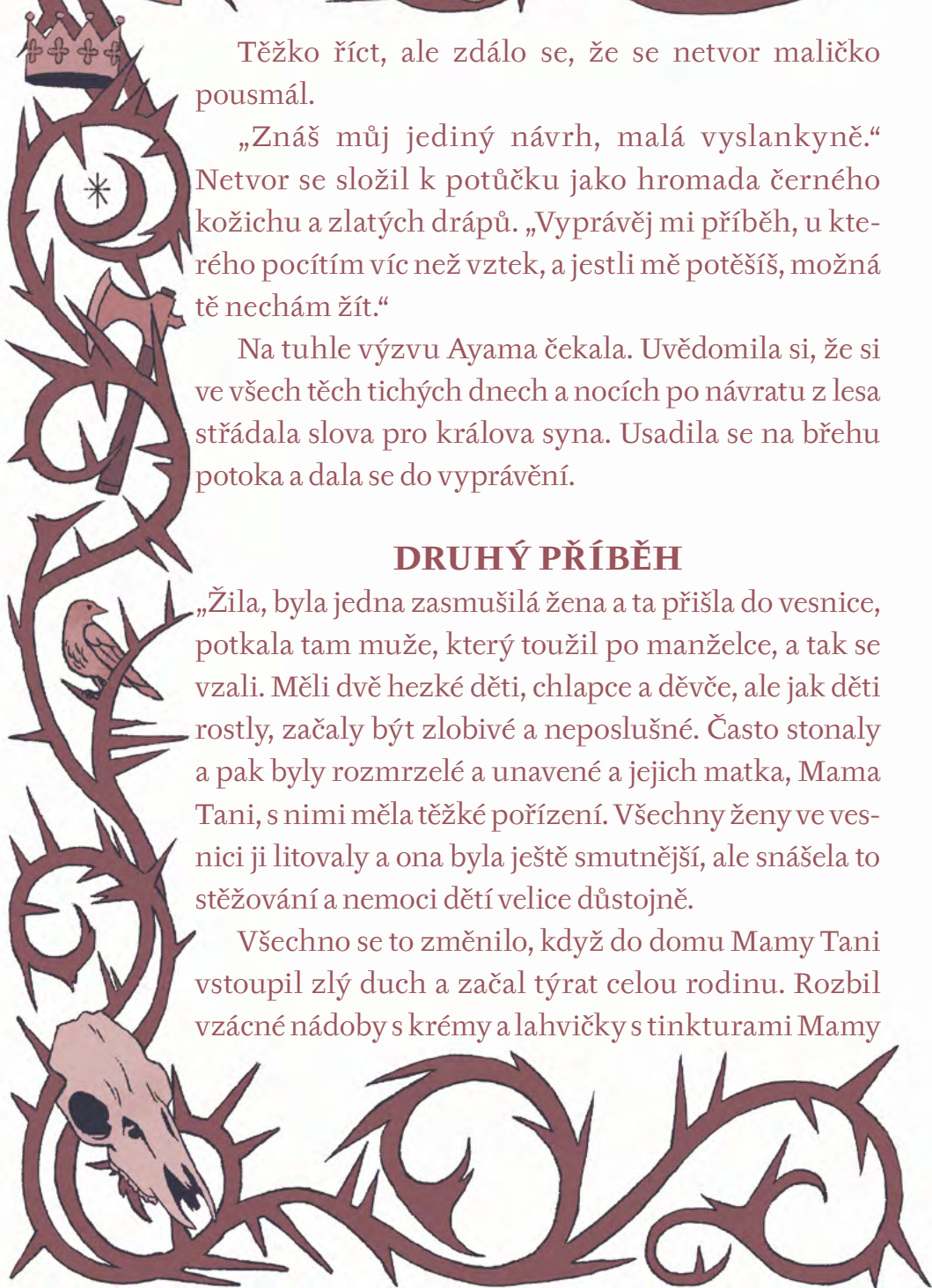
„Znáš můj jediný návrh, malá vyslankyně.“ Netvor se složil k potůčku jako hromada černého kožichu a zlatých drápů. „Vyprávěj mi příběh, u kterého pocítím víc než vztek, a jestli mě potěšíš, možná tě nechám žít.“

Na tuhle výzvu Ayama čekala. Uvědomila si, že si ve všech těch tichých dnech a nocích po návratu z lesa střádala slova pro králova syna. Usadila se na břehu potoka a dala se do vyprávění.

DRUHÝ PŘÍBĚH

„Žila, byla jedna zasmušilá žena a ta přišla do vesnice, potkala tam muže, který toužil po manželce, a tak se vzali. Měli dvě hezké děti, chlapce a děvče, ale jak děti rostly, začaly být zlobivé a neposlušné. Často stonaly a pak byly rozmrzelé a unavené a jejich matka, Mama Tani, s nimi měla těžké pořízení. Všechny ženy ve vesnici ji litovaly a ona byla ještě smutnější, ale snášela to stěžování a nemoci dětí velice důstojně.

Všechno se to změnilo, když do domu Mamy Tani vstoupil zlý duch a začal týrat celou rodinu. Rozbil vzácné nádoby s krémy a lahvičky s tinkturami Mamy

Tani, kterými si udržovala hladkou pleť. Jejím muži pokazil pluh, takže musel sedět doma a pořád se jí pletl pod nohama. Ale nejvíc se duch vyřádil na dětech, jako by ho lákala jejich nezvedenost. Jakmile se snažily usnout, drnčel okny a třásl postelí tak, že si neodpočinuly. Když chtěly jíst, rozbil jim misky a rozlil večeři po zemi.“

Netvor zavrčel a Ayama viděla, že se k ní o notný kus přiblížil. I když jí srdce poskakovalo jako vyjukané ptáče, seděla klidně, jak jen dovedla.

„Budu hádat,“ uvažoval netvor. „Děti plakaly a modlily se a slibovaly, že už budou navždycky hodné, a tak duch odešel, Mamě Tani záviděly všechny ženy ve vesnici a tohle je ponaučení pro všechny nezvedené děti.“

Přesně takhle ten příběh Ayama slýchala, ale hodně se napřemýšlela o tom, jak ho vypoví sama.

Uhladila si zástěru a pravila se vší autoritou, jaké byl její pronikavý hlas schopen: „To je ale nesmysl! Takhle to samozřejmě nedopadlo.“ *Mluv pravdu*, připomněla si. Pak navázala nit příběhu a začala ji spřádat nanovo.

„Kdepak. Jednoho dne rodiče nebyli doma a děti, místo aby brečely, když duch rachotil a běsnil jako vzteklý vítr, seděly tiše a držely se za ruce. Pak spustily ukolébavku, jakou jim zpívala máma, když byly malé,

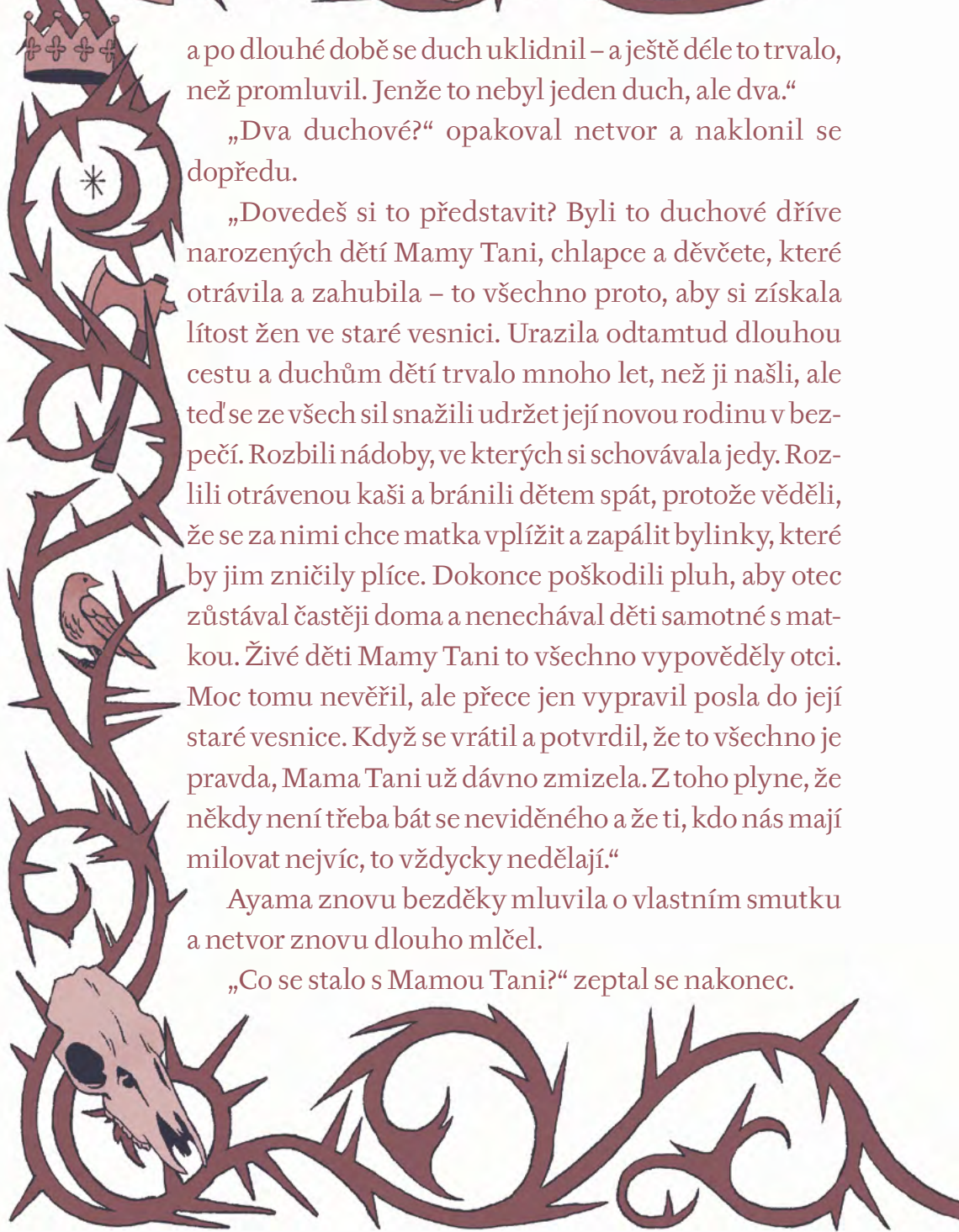
a po dlouhé době se duch uklidnil – a ještě déle to trvalo, než promluvil. Jenže to nebyl jeden duch, ale dva.“

„Dva duchové?“ opakoval netvor a naklonil se dopředu.

„Dovedeš si to představit? Byli to duchové dříve narozených dětí Mamy Tani, chlapce a děvčete, které otrávila a zahubila – to všechno proto, aby si získala lítost žen ve staré vesnici. Urazila odtamtud dlouhou cestu a duchům dětí trvalo mnoho let, než ji našli, ale teď se ze všech sil snažili udržet její novou rodinu v bezpečí. Rozbili nádoby, ve kterých si schovávala jedy. Rozlili otrávenou kaši a bránili dětem spát, protože věděli, že se za nimi chce matka vplížit a zapálit bylinky, které by jim zničily plíce. Dokonce poškodili pluh, aby otec zůstal častěji doma a nenechal děti samotné s matkou. Živé děti Mamy Tani to všechno vypověděly otcí. Moc tomu nevěřil, ale přece jen vypravil posla do její staré vesnice. Když se vrátil a potvrdil, že to všechno je pravda, Mama Tani už dávno zmizela. Z toho plyne, že někdy není třeba bát se neviděného a že ti, kdo nás mají milovat nejvíc, to vždycky nedělají.“

Ayama znovu bezděky mluvila o vlastním smutku a netvor znovu dlouho mlčel.

„Co se stalo s Mamou Tani?“ zeptal se nakonec.

Ayama nevěděla, tak daleko to nepromyslela. „Kdo ví? Ne vždycky dostihne špatný osud ty, kdo si ho zaslouží.“ I v příšeří viděla, že se netvor mračí. Odkášlala si a uhladila si okraj klobouku. „Ale podle mě ji sežrali kojoti.“

Netvor spokojeně přikývl a Ayama si tiše oddechla úlevou.

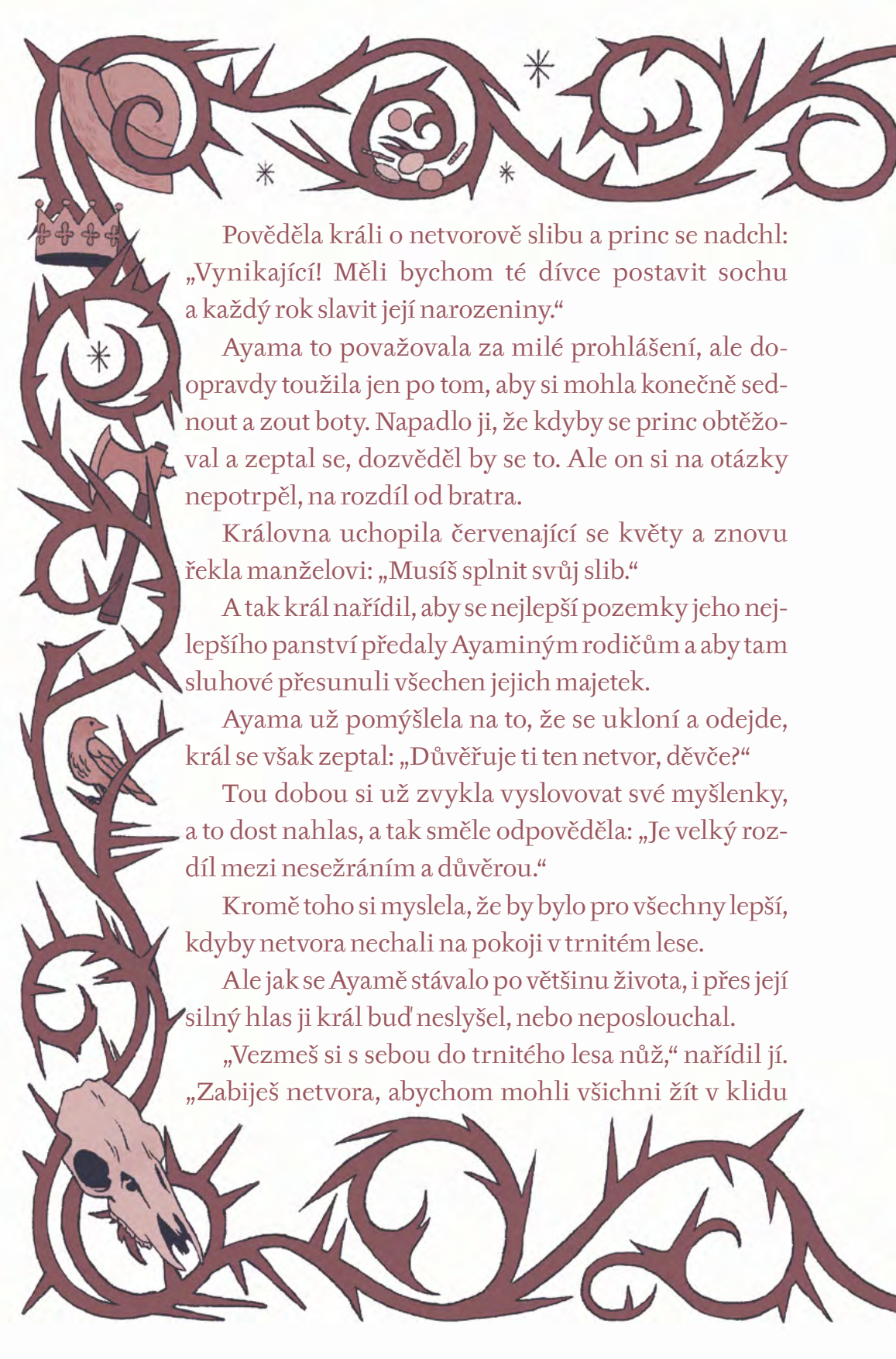
„Nebudu už dál ničit vaše pole,“ prohlásil. „Vezmi si z trnitého lesa snítku kdouloně a nes si ji s sebou divočinou. Běž a už se nevracej.“ Jako by mu v hlase zaznělo něco truchlivého, nebo snad jen zavrčel.

Ayama si utrhla drobnou větvičku květů a opustila paseku. Cestou se ohlédla a viděla, že netvor pořád sedí na zadku a rudýma očima ji pozoruje. Blesklo jí hlavou: *Proč nezůstat ještě chvílku? Proč nepovědět další příběh?*

Místo toho se vydala z lesa ven a zpátky přes horké pláně. Větvičku kdoulových květů si zastrčila do copů a připadalo jí, jako by si s sebou nesla chladivé listoví a stín lesa.

Když tentokrát došla do města, lidé viděli bílé květy ve vlasech a neštípali ji, ani na ni nekřičeli. Dali jí sladkou vodu a tiše ji odvedli do paláce. Projevovali jí úctu, vždyť už nebyla jenom děvče z kuchyně, ale dívka, která dvakrát čelila bestii a dvakrát přežila.

Pověděla králi o netvorově slibu a princ se nadchl: „Vynikající! Měli bychom té dívce postavit sochu a každý rok slavit její narozeniny.“

Ayama to považovala za milé prohlášení, ale doopravdy toužila jen po tom, aby si mohla konečně sednout a zout boty. Napadlo ji, že kdyby se princ obtěžoval a zeptal se, dozvěděl by se to. Ale on si na otázky nepotrpěl, na rozdíl od bratra.

Královna uchopila červenající se květy a znovu řekla manželovi: „Musíš splnit svůj slib.“

A tak král nařídil, aby se nejlepší pozemky jeho nejlepšího panství předaly Ayaminým rodičům a aby tam sluhové přesunuli všechn jejich majetek.

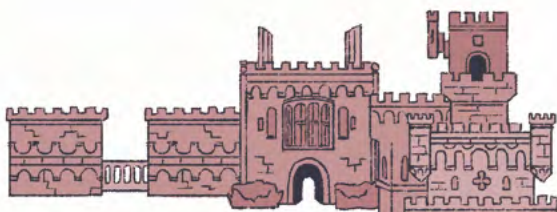
Ayama už pomýšlela na to, že se ukloní a odejde, král se však zeptal: „Důvěřuje ti ten netvor, děvče?“

Tou dobou si už zvykla vyslovovat své myšlenky, a to dost nahlas, a tak směle odpověděla: „Je velký rozdíl mezi nesežráním a důvěrou.“

Kromě toho si myslela, že by bylo pro všechny lepší, kdyby netvora nechali na pokoji v trnitém lese.

Ale jak se Ayamě stávalo po většinu života, i přes její silný hlas ji král buď neslyšel, nebo neposlouchal.

„Vezmeš si s sebou do trnitého lesa nůž,“ nařídil jí. „Zabiješ netvora, abychom mohli všichni žít v klidu“

a bezpečí. Pokud to uděláš, vdáš se za mého syna, prince, a já udělím tvé rodině titul. Nikdo nebude mít vyšší postavení, jen ti, kdo nesou mé jméno.“

Princ vypadal jaksi zaskočený, ale nic nenamítl.

„Kůží tvého druhého syna nepronikne žádná čepel,“ namítla Ayama. „Viděla jsem to na vlastní oči.“

Zatímco si královna mačkala hedvábí sukně v klíně, král povolal sluhu a ten přinesl krabičku v barvě železa.

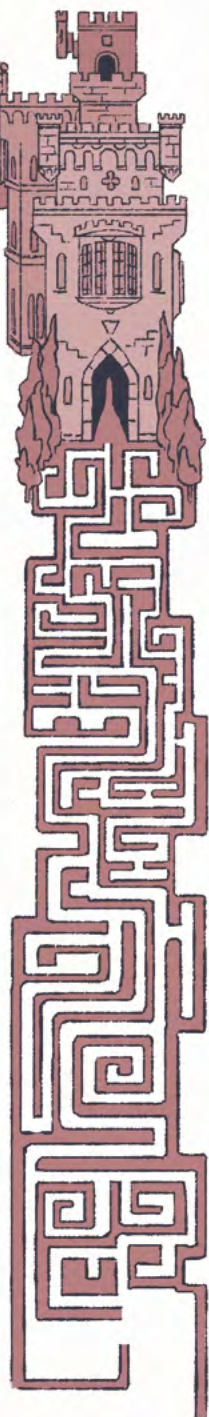
Král zvedl víko a vytáhl zvláštní nůž. Rukojeť měl z kosti a čepel byla stejně temně šedá jako krabička – a trnitý les. „Tato čepel byla vyrobena mocným řemeslníkem a vytepaná ze samotných trnů kdouloně. Jenom ta ho dokáže zabít.“

Královna odvrátila tvář.

Ayama doufala, že zasáhne její rodina a zakáže jí návrat do trnitého lesa, vždyť už mají dobrý domov a Kima bohaté věno. Ale nikdo nic neřekl, dokonce ani Ma Zil, která tvrdila, že dobrodružství zažívají jen hezká děvčata.

Ayama si nechtěla nůž vzít, ale udělala to. Byl lehký jako vyschlý lusk. Připadalo jí nepatřičné, že smrt neváží skoro nic.

„Vrať se se srdcem netvora a všichni tě budou

A decorative border made of dark red thorny vines runs along the top and left sides of the page. At the top left, a crown with three crosses sits on a vine. Further down the left side, a small brown bird is perched on a branch. At the bottom left, a skull is integrated into the thorny design. Small white asterisks are scattered throughout the vine border.

uctívat, v životě ti už nebude nikdy nic chybět,“ nařídil jí král.

Ayama netoužila být princeznou. Nechtěla zabít netvora. Jenže pro dívku, která byla celý život přehlížená a nechtěná, ta nabídka znamenala hodně.

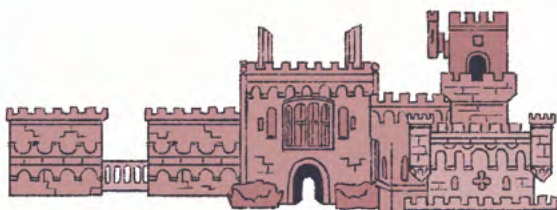
„Přistoupím na to,“ poddala se nakonec. „Ale jestli se nevrátím, vezme si prince Kima a moje rodina dostane odměnu.“

Viděla, že se králi tyhle podmínky nezamlouvají. Chtěl netvora zabít a myslel si, že ji přiměje riskovat život lacino. Jenže co mu nakonec zbývalo? Souhlasil s Ayaminými požadavky a ona si zasunula nůž do zástěry.

Všechny věci její rodiny se přestěhovaly do nádherného nového sídla. Otec výskal štěstím, matka se otáčela v zahradě a hleděla do polí táhnoucích se do dálky, jako by nemohla uvěřit, že to všechno je teď její. Jen Kima sevřela Ayamě ruku. „Sestřičko, nemusíš tam jít. Už teď jsme díky tvé statečnosti bohatí. Máme půdu a služebnictvo. Žádný princ za tvůj život nestojí.“

Ayamu napadlo, že přijde na to, jaký princ.
Ma Zil neřekla nic.

Tu noc Ayama špatně spala. Po tvrdých starých

kamnech jí nová postel připadala moc měkká. Vstala před svítáním, když zbytek domu ještě spal, vzala si modrou zástěru a na hlavu si posadila klobouk. Do kapsy zastrčila sekerku a měděný pohárek. Pak znovu pohládila zubatou čepel nože, vsunula ji do zástěry a naposledy se vydala do divočiny.

Možná proto, že se tolik bála, jí cesta přes holé pláne připadala jako okamžik. Až moc brzo se prodírala šedivými keři do stínu lesa. Na kůži jí dopadlo světlo hvězd, tak sladké, chladivé a laskavé, až se málem rozplakala. Říkala si, že až bude netvor mrtvý, může se do lesa vracet, přivede sem Kimu, nebo sem prostě zajde sama, kdykoli bude unavená. Jenže nevěděla, jestli to vážně půjde. Zůstane tu trnitý les bez netvora? Byl tu odjakživa, nebo vznikl jenom jako jeho útočiště? A co si počne ve všem tom tichu bez někoho, komu by mohla vyprávět příběhy?

Netvor čekal na pasece.

„To se tak moc chceš nechat sežrat?“ spustil na ni.

Ayama pečlivě volila jenom pravdivá slova. „Myslela jsem, že by sis radši vyslechl další příběh, než sežral další jídlo.“

A tak se usadili u potůčku a ve stříbrném světle paseky se Ayama dala do posledního vyprávění.

